

Otsikolla:

Kutsumus- vai velvollisuusammatti? Ystäväkirjeestä 5/98 (Uusi lisäys)

Matekenttään:

kutsumusammatti

kutsumus

velvollisuus

Olli Nieminen

Anneli Nieminen

Juhani Väliaho

Thomas Getman

Henry Nouven

rukous

hiljentyminen

kohtaaminen

Sibelius Akatemia

ihmeperantaja

Sisällysluettelo:

Kutsumus- vai velvollisuusammatti.....	1
Tilapäiskutsumus.....	2
Velvollisuudet ja kutsumus	3
Kutsumus on teologinen termi	4
Kutsumus täyttymyksen ja kieltämyksen paradoksina.....	4
Kutsumus on suhteessa omaan vammaan	5
Kohtaaminen on jokaisen kutsumus.....	5
Jännitteessä kohtaaminen	6
Kiitos	7

Kutsumus- vai velvollisuusammatti.

Keskusteluja Ystävyiden Majatalon 10-vuotisjuhliissa.

Sunnuntai. 13.9.98

Eilen vietimme Ystävyiden Majatalon 10-vuotisjuhlaa. Minun täytyy myöntää, että olin ennen Israelin ja Etelä-Afrikan matkaa kiusattu peruuttamaan koko tilaisuuden. Jutellessani Railin kanssa vetosin kiireisiin, väsymykseen jne. Todellinen syy oli se, että pelkäsin ottaa itsemme juhlimisen riskiä. Entä jos tänne ei tulisikaan ketään? Entä jos tulisi vain muutama? Entä jos ihmiset eivät välittäisikään juhla meitä? Mitä johtopäätöksiä minä siitä tekisin? Miten minä kestäisin niistä seuraavat tunteet? Näin vaikeaa se on minullekin. Onneksi Raili piti sitkeästi kiinni siitä, mikä oli jo pantu ohjelmaan.

Talo tuli kuitenkin täyteen ja tunnelma oli kunnioittavan sydämellinen.

Olen kiitollinen siitä, että arkitehtuurimme ei ole suopea luentotilaisuuksille. Pitkille monologeille rakennettu tila ei sovi Ystävyiden Majatalon henkeen. Vieraita oli kuitenkin niin paljon, että emme millään kyenneet muodostamaan piiriä, jossa

kaikki näkevät toistensa kasvot. Puheet, musiikki- ja lauluesitykset, pidettiin korokkeelta yleisön edessä. Se jotenkin korosti sitä kunnioituksen henkeä, joka tilaisuudessa eli. Ystävämme suhtautuivat liikuttavan vakavasti siihen mitä halusivat sanoa. Viihdyttävälle huulenheitolle ei tuntunut olevan minkäänlaista tilausta. Oletimme puheiden osuuden aika lyhyeksi. Se venyi kuitenkin lounaasta iltapalaan saakka.

Tuntui tosi hyvältä kuulla mitä Ystävyyden Majatalo on vuosien aikana merkinnyt eri ihmisten elämässä. Kiitos kaikille antamistanne kiitoksista.

Meillä oli ilo ja kunnia pitää vieraanamme myös isäni ja äitini, joiden harjoittamaa vieraanvaraisuutta yritämme Ystävyyden Majatalossa jatkaa. Ennen tilaisuuden alkua pyysin isältäni luvan kertoa myös hänestä jotain oman puheeni yhteydessä. Hänellä ei ollut mitään varauksia sen suhteen.

“Kerro mitä tahansa. Se on elettyä elämää.”

Vaikka isän kuulo on jo huono, eikä hän ollut ymmärtänyt tai kuullut kaikkia kuulemiaan puheita, hän halusi illan loppuksi istualtaan sanoa jotain.

Liikuttavimpana jäi mieleeni kyynelien saattelemat sanat:

“Minusta, ja vaimostani Maijasta, tuntuu sydämessä niin hyvältä kuulla, että te olette saaneet kokea siunausta poikamme kautta. Niin ei ole aina ollut...”

Näihin sanoihin tiivistyi suurin lahja, minkä voin rakkaille vanhemilleni antaa.

Illallinen oli jo alkanut kun paikalle saapui nainen, joka oli kirjeessä kertonut meille vihdoinkin aikovansa uhmata käytännön elämänsä suurinta pelkoa. Koska olimme jo pitkään olleet hänen kanssaan tekemisissä hän pyysi kirjeessään meiltä kaksi asiaa:

“Pyydän teiltä siunaustanne. Rohkenen myös pyytää, että monista leijonistanne antaisitte yhden minulle rohkaisevaksi symboliksi sille voimalle, jota tarvitsen voittaakseni pelkoni.”

Keskeytin illallisen ojentaaksemme Railin kanssa vasta Afrikasta tuomani upean leijonataulun. Pyysimme vieraitamme yhtymään yhteiseen Herran siunaukseen. Se oli erittäin sopiva päätös koko iltapäivän kestäneelle juhlalle.

Tilapäiskutsumus

Illallisen jälkeen kokoontuimme yöpyjien kanssa laiturille nuotiotulen ääreen. Keskustelumme pääteemaksi nousi taas kerran tuo merkillisen haastava sana *kutsumus*.

Keskustelu sai alkunsa puheesta, jonka naapurimme **Olli Nieminen** oli iltapäivällä pitänyt. Siinä hän sanoi ettei hänellä ole mitään kutsumusammattia. Ollin itsestään selvä *velvollisuus*ammatti oli ryhtyä maanviljelijäksi isänsä seuraajana. Hän sanoi omaksuneensa vain *tilapäisiä* kutsumusammatteja. Yksi niistä oli *kiinteistövälittäjän* ammatti. Sen hän otti vastaan saatuaan yli kymmenen vuotta sitten tietää, että tämä paikka saattaisi olla myynnissä. Hän oli ystäviensä kanssa rukoillut, että tähän voisi tulla kokonaisvaltainen ihmisten hoitopaikka. Porukalla he olivat suunnitelleet kiinteistön ostamistakin. Resurssit eivät kuitenkaan riittäneet siihen. Sitten hän sai tietoonsa, että me etsimme Hyvinkään jälkeen uutta paikkaa toiminnallemme. Olli vastasi tilannekohtaiseen kutsumukseensa soittamalla meille.

“En ole elämässäni kokenut montaa selvää rukousvastausta, mutta tämä on ehdottomasti yksi niistä. En saanut Danielia kiinni. Hän oli silloin sairaalassa, eikä ollut varmuutta tuleeko hän sieltä ikinä takaisin. Jätin kuitenkin viestin. Sekin oli kuulemma viikoiksi hukunut työpöydän sotkujen alle. Mutta kun hän vihdoinkin vastasi siihen, kaupat oli tehty parin viikon sisällä.”

Missä ikinä liikut, tapaan ihmisiä, jotka ovat tulleet autetuiksi Ystävyyden Majatalon kautta. Viimeksi tapasin Kainuussa pariskunnan, joka sanoi saaneensa suurta apua täältä.”

Kiitos Olli. Ilman sinun uskollisuuttasi yhden hetken kutsumukselle Ystävyiden Majataloa ei olisi – ainakaan täällä.

Olli mainitsi tämä jälkeen olleensa myös tilapäisesti kutsuttu autokauppiaksi: Kipinä syttyi vierailulla muinaisessa Neuvostoliitossa. Siellä hän tapasi **Juha** ja **Anu Väliahon**, jotka tekivät evankelioimis- ja diakoniatyötä suomensukuisen *mari*-kansan keskuudessa. Kun hän näki millaisella vanhalla romulla he ajoivat, hän tunsu haasteen sydämessään. Tosin hän kuvitteli sen silloin aika helpoksi:

“Suomestahan saisi käytetyn Ladan muutamalla tonnilla.”

Olli ei tiennyt, että Ladat olivat siihen aikaan tosi kysyttyä tavaraa. Venäläiset kävivät niitä rajan takaa ostamassa kilpaa. Kunnan Ladasta joutuisi maksamaan ainakin 15 000 mk.

Mutta Olli ei antautunut. Hän oli tälläkin kertaa uskollinen tilapäiselle kutsumukselleen. Noin puolet summasta irtosi ystävien ja lähiseurakuntalaisten kukkarosta. Mutta mistä loput? Samaan aikaan hänen vaimonsa, **Anneli**, lähestyi iältään puolta vuosisataa, mutta kieltäytyi ehdottomasti juhlimasta sitä. Olli keksi yhdistää tilapäiskutsumuksensa ja rakkautensa Annelia kohtaan. Hän ehdotti että synttärin vietetään *Ystävyiden Juhlana*, josta kerääntyneet lahjavarat käytettäisiin Ladan oston. Meikin olimme mukana täyteen pakatussa seurakuntasalissa. Siellä Ladan avaimet ojennettiin Väliahoille. Taas kerran oli yksi tilapäinen kutsumus saatettu päätökseen.

Ollin tarina on minusta olennainen esimerkki siitä mitä olen Buberilta oppinut: Joillakin harvoilla ihmisillä on poikkeuksellinen elämänikäinen kutsumus historiallisesti tärkeään tehtävään. Mutta jokaiselle ihmiselle *tämä hetki* ja *tämä tilanne* on kutsumus, johon joko vastaa tai josta livistää.

*“Jokainen, joka tietää laiminlyöneensä työn, joka on hänen, jokainen, joka on jättänyt tekemättä tehtävän, jonka tietää omakseen, jokainen, joka on ollut uskonon kutsumukselle, josta on tullut vakuuttuneeksi – jokainen sellainen ihminen tietää, mitä tarkoittaa sanonta ‘omatuntoni soimaa minua’”¹ **Martin Buber***

Nämä tarinat poikivat iltakeskustelun, joista mieleeni kiteytyi ainakin kolme teemaa:

Velvollisuudet ja kutsumus

Kysymys kutsumusammattista on uusi, etuoikeutetun sukupolven kysymys. Perheen ja elättäminen ja lasten tulevaisuuden turvaaminen oli edellisen, tai ainakin sitä edellisen sukupolven itsestään selvä velvollisuus. Sen sisälle ei mahtunut sellaisia kysymyksiä kuten:

“Olenko minä tyydytetty tässä ammatissa? Saavatko yksilölliset kykyni täyttymyksensä tässä työssä? Vastaako tämä tehtävä sydämeni arvoja ja käsitystäni elämän tarkoituksesta?” Jne.

Ainakaan minun vanhemmillani ei ollut varaa tällaisiin kysymyksiin. Lasten elättäminen ja paremman koulutusmahdollisuuden tarjoaminen oli heille itsestäänselvä velvollisuus, jonka he omaksuivat kuin pyhän kutsumuksen. Äitini sai ensimmäisen työnsä kielenkääntäjänä Pohjan kunnan toimistosta. Isäni oli itseoppinut automaalarin ja peltiseppä. Kuitenkin he onnistuivat raivaamaan tilaa ja säästämään rahaa myös köyhien auttamiseen ja vieraanvaraisuuden harjoittamiseen. Täytyypä kysyä heiltä, kokivatko he sen enemmän kutsumukseksi vai velvollisuudeksi. Joka tapauksessa vanhemman polven suhtautuminen velvollisuuksiinsa oli parhaimmillaan kuin pyhään kutsumukseen vastaamista. Siihen oli pakko, se oli hengissä pysymisen ehto, ei ollut valinnan varaa. Silti tuntuu, että he valitsivat pakon tavalla, joka toi siihen vapauden maun.

¹ Buber -52. S. 87.

Nyt valinnan mahdollisuudet ovat korvanneet pakot ja velvollisuudet. Minä en ole enää niin varma tämän siunauksellisuudesta. Miten voi vastata elämän korkeimpiin haasteisiin, jos ei ole opetellut elämän alkeita? Niihin kuuluvat ilman muuta pakko ja velvollisuus.

Kutsumus on teologinen termi

Minua on alkanut häiritä kutsumus-sanan maallistunut ja itseriittoinen käyttö. Ikäänkuin kutsumus syntyisi vain minän suhteesta minuun. Jos on olemassa kutsumus, niin on olemassa kutsuja. Vaikka kutsuja koettaisiin tai määriteltäisiin kuinka epämääräisesti tahansa, Hän on kuitenkin joku muu kuin minä, joka vastaan kutsuun. Kutsuja ja kutsuttava eivät ole sama.

Silti on selvää, että kutsusta kieltäytyminen on väkivaltaa ei vain kutsujaa vastaan, vaan myös oman minuuden syvintä olemusta ja mieltä vastaan. Siksi tavallaan ymmärränkin kutsumus-sanan itsekeskeiseltä kuulostavaa käyttöä.

Paavali koki kutsumukseksi evankeliumin julistuksen ja sanoi

*“Voi minua, ellen evankeliumia julista!”*² ()

Hänelle kokonaisvaltainen antautuminen Jumalalle ja henkilökohtaiseen kutsumukseen vastaaminen kasvoivat sellaiseksi intohimoksi ja sisäiseksi pakoksi, jonka kuvaamiseen voi käyttää vain orjuuden kieltä.

Hän piti itseään Kristuksen orjana. Hänen koko minuutensa oli jo niin sitoutunut valitsemaansa tiehen, ettei voinut *itselleen väkivaltaa tekemättä* luopua siitä. Tämä on siunattua pakkoa, tietoisesti ja vapaaehtoisesti valittua orjuutta (Paavali ei sen väkevämpää sanaa sen aikaisesta sanastosta löytänyt). Siinä ei ole mitään marisevaa kohtaloon alistumista tai valittavaa ja ilotonta tottelemista. Se on palavan sydämen vastaus Hänelle, joka on vapauttanut minut minuksi ja antanut minulle mahdollisuuden palvella korkeinta hyvää. Orjuuteen tottuneen maailman köyhästä sanastosta ei löytynyt uutta sanaa kuvaamaan tätä todellisuutta. Paavalin täytyi käyttää vanhan maailman kirotuinta sanaa ja syöttää siihen uusi merkitys, joka on räikeästi toisen sisältöinen kuin klassinen orjuus.

Vapaus löytyy Jumalan tahdon ja minun tahtoni yhtymäpisteessä. Jos sille antautuminen ja siihen sitoutuminen on orjuutta, niin tervehdystä kaikelle sille, mitä aikaisemmin kutsuin vapaudeksi. Uusi pakko on elävän sydämen kiihkeä palo. Siitä vapautuminen on vapautumista elämän tarkoituksesta.

Isäni kertoi puheessaan siitä päivästä, jolloin soitin hänelle ja kerroin valinneeni kaikesta huolimatta seurata Jeesusta. Olin hämmästynyt, koska en ollut aikoihin muistanut sitä päivää. Olen kokenut niin monta uskoontuloa ja uudestisyntymistä sen jälkeen, että yhden päivän merkitys oli kadonnut historian hämärään.

Tänään tuntuu aivan mahdottomalta luopua aikanaan valitsemastani tiestä. Ehkä joskus valitsin sen, mutta nyt tie on valinnut minut. En voi enää luopua siitä tekemättä itselleni väkivaltaa.

Kutsumus täyttymyksen ja kieltäytyksen paradoksina

Kutsumusammattista puhuttaessa pääpaino on yleensä työn antamassa henkilökohtaisessa täyttymyksessä, luovuuden vapautumisessa, itsensä toteuttamisessa, jne.

En tahdo kiistellä tämän kanssa. On todella upeaa saada tehdä työtä, joka mahdollisimman paljon vastaa luontaisia lahjakkuuksia, tyydyttää henkilökohtaisia tarpeita ja vastaa sydämen arvoja. Silti olen aika vakuuttunut siitä, että kutsumuksen seuraaminen pitää sisällään myös kieltäytyksen ulottuvuuden.

Illan keskustelussa akateemisen ammatin omaava kertoi kieltäytyvänsä kaksintaikolminkertaisesta palkasta, kun ei siirry yksityiselle sektorille, vaikka nykyinen

esimies tuottaa melkein sietämättömiä vaikeuksia hänen työhön. Vihkiytyneenä tärkeäksi kokemaansa tehtävään, hän ei halua myöntää kolminkertaisen palkan olevan edes kiusaus.

Toinen keskustelija teki työtä kaupungin lastensuojelun parissa. Hänelle uskollisuus sydämen kutsumukselle merkitsi kolleegojen arvostaman ammattiroolin uhmaamista.

Minulle kutsumuksen seuraaminen on merkinnyt kaikista ammattirooleista kieltäytymistä. Joskus olen ylpeä ammattiamatööriin roolistani, mutta monesti joudun sen takia kiusallisiin tilanteisiin. Valtion laitokset maksavat luontopalkkioita koulutuksen perusteella ja yrityksille joudun joskus selittämään että olen muodollisesti pätemätön kaikkeen mitä teen, mutta silti ihan hyvä.

Sikäli kun kutsumustyö on Jumalalta se käsittääkseni pitää melkein poikkeuksetta sisällään ainakin jonkinasteisen kieltäytymisen kahdesta maailmaa hallitsevasta voimasta: Rahasta ja vallasta. Minä rohkenen epäillä, että "kutsumus" joka tuottaa reippaasti sekä rahaa että valtaa, on vain mukautumista niihin voimiin, jotka vieraannuttavat ihmisen sekä itsestään, lähimmäisistään että Jumalasta. Vai?

Kutsumus on suhteessa omaan vammaan

Thomas Getman, isäntäni Israel-vierailun aikana, tunsu hyvin **Henry Nouvenin**. Vaikka Henry aina kirjoitti hiljentymisen, rukouksen ja läsnäolon tärkeydestä, hän itse oli mitä irrationaalisin intoilija, kömpelö hosupetteri ja suorastaan koominen stressailija. Luentomatkoillaan hän usein yöpyi Tomin luona. Henry tuli usein loppuun väsyneenä, silmälasit vinossa, puvun kaulus ruoan tähteiden tahraamana ja ajatukset milloin missäkin päin maailmaa. Hänen olemuksensa oli kaikkea muuta kuin hiljentynyt ja läsnäoleva. Tom joutui usein muistuttamaan häntä hänen omista opetuksistaan.

Nauroimme Tomin kanssa näille muistoille. Samalla huomasimme nauravamme itsellemme. Tarina tuntuu lohduttavalta juuri siksi, että se tuntui niin omalta. Minunkin kutsumukseni on niin läheisessä suhteessa omaan vammaani. Vaikka olen vuosia puhunut ja kirjoittanut kohtaamisesta ja sen tärkeydestä, en suinkaan puhu luontaisesta vahvuudestani käsin. Tiedän, että on olemassa ihmisiä, jotka ovat saaneet hyvät kokemukselliset eväät ja siihen sopivat geenit spontaania kohtaamista varten. Minulla ei ole kumpakaan. Vaikka olenkin nähnyt lapsuudessa paljon vieraanvaraisuutta, olen omasta mielestäni luontainen eristäytyjä enkä spontaani kohtaja. Kipeiden kokemustenkin pohjalta olen taipuvainen käpertymään itseeni ja avaudun yleensä vain hyvin laskelmoidusti. Siksi kohtaamisesta puhuminen ja kirjoittaminen on kutsumus, joka on hyvin lähellä omaa vammaani. Minun täytyy jatkuvasti muistuttaa itseänikin kohtaamisen tärkeydestä. Tässä kohtaa Jeesuksen ja Paavalin sanat kilvoituksesta ja valvomisesta ovat tulleet hyvin merkityksellisiksi. Täytyy olla tarkkana, ettei eksy normaaliarjen automaattisesti tapahtuvaan ohitukseen, roolikusetukseen ja rutiinisokeuteen.

*"Jumala tarvitsee sinua - siihen, mikä on sinun elämäsi merkitys."*³

Kohtaaminen on jokaisen kutsumus.

Jokunen viikko sitten meillä oli talkoot. Iltaisin saunottiin, seurusteltiin ja juteltiin tärkeitä. Yön keskusteluista jäi mieleeni musiikkitaiteilija, joka pitkän taistelun jälkeen on törmännyt sekä taitojensa että sydämensä rajoihin. Älyttömästä harjoittelusta huolimatta hän ei ole saavuttanut sitä tähteyden tasoa, jota hänelle on koulutuksen aikana syötetty. Sydämen tasolla hän ei koe mahdolliseksi suostua siihen heikkouden ja inhimillisyyden kieltämisen kovuuteen, joka pelkältä ammattilaiselta (siis ei tähdeltä) vaaditaan. Tuskissaan hän asetti kyseenalaiseksi koko kulttuurieliitin arvomaailman ja oman ammattinsakin siinä sivussa.

Eräs keskustelua kuunnellut isä käytti hetken tuskaista taukoa hyväkseen ja sanoi kyöneleet silmissään:

“Sinä et ikinä tiedä, mitä sinä olet pojallenne antanut.”

En edes tiedä mihin pojan isä viittasi. Muusikko katsoi pitkään maahan. Hänen verkkainen ja mietiskelevä vastakommenttinsa jysähti sydämeeni:

“Niin, ehkä minä en ole siihen vielä nöyrytynyt.”

Mihin? Siihen merkitykseen mikä jokaisella kohtaamisella voi olla, vaikka se tapahtuisi “vain” lapsen kanssa, vaikka se ei koskaan saisi julkista tunnustusta, eikä sillä ikinä ansaittaisi tähteyttä – taikka edes toimeentuloa.

Meillä on sen verran käynyt Sibelius Akatemian opiskelijoita kursseilla, että musiikkiammatillaisen ympärille rakennettu romantiikka on ainakin meidän mielessämme murentunut kokonaan. Tämä kulttuurin kehto on paljastunut erittäin julmaksi kilpailuareenaksi, jolla monen alkuperäinen spontaani musisoinnin ilo on tapettu tyystin. Jäljelle on jäänyt vain armoton taistelu.

Kyseisen illan muusikko myönsi kyllä voineensa mahdollisesti hyötyä amerikkalaistyylisestä positiivisen ajattelun preppaamisesta, mutta hänen totuudentajunsa ja rehellisyytensä ei yksinkertaisesti antanut sille myöten.

“Minä en voi lähteä kieltämään elämän raadollista ja heikkoa puolta vain menestykseni takaamiseksi. Se olisi Faustuksen liitto itse Saatanan kanssa.”

Kuinka monella muulla alalla vallitsee sama laki:

“Kieltämällä heikkoutesi, sulkemalla silmäsi muiden inhimillisyydeltä ja luopumalla läpirehellisistä ihmissuhteista, saat mahdollisuuden pärjätä ja menestyä.”

Onko sinulla kokemuksia vastaavasta?

Tätä taustaa vastaan tuntui erittäin hyvältä, että jotkut ihmiset olivat tulleet satojen kilometrien päästä viikonlopuksi auttamaan meitä käytännön töissä. Apua tarvitsevan osa on kuitenkin hyvin inhimillinen ja aseeton. Voimme menestyä vain toisten avulla – kuinka nöyryyttävää ja kuinka vapauttavaa.

Jännitteessä kohtaaminen

Uskomattoman lämmin auringonpaiste kirkasti ilmassa väreilevää kiitollisuutta, kun synttärisunnuntaina kokoonnuimme lounaan jälkeen nurmikolle haromaan yhteen kaikkia niitä yhteisiä ja yksityisiä keskusteluja, joita olimme edellisen päivän ja illan aikana käyneet.

Paikalla oli myös meille ennestään vieras aviopari. He olivat tulleet erään ystävämme vihjeestä etsien rauhallista paikkaa, jossa voi levätä ilman lapsia. Yllätyksekseen he löysivätkin itsensä suuren juhlanjoukon keskeltä. Hieman hämmentyneinä ja taka-alalla pysyen he kuuntelivat puheita ja hyvinkin henkilökohtaista jakamista. Loppuringissä he ihmettelivät kuinka helppoa ja levollista oli olla, vaikka kaikki ihmiset olivat ennestään vieraita. He hämmästelivät omaakin avoimuuttaan tässä seurassa ja sanoivat pian tulevansa kurssille.

Se oli meille kaunis esimerkki siitä kuinka tukijamme ja ystävämme eivät todellakaan muodosta mitään hylkäävää inside-porukkaa.

Ainoa jännite syntyi, kun yksi vieraistamme luki pitkän sitaatin uskonnollisesta kirjasta. Teksti kuulosti sen verran paatoksellisen saarnaavalta, että aloin huolestuneena katsella kuuntelijoiden ilmeitä ja reaktioita. Näin kiemurtelevaa ahdistusta, josta oli suuri kiusaus vaieta. Seuraava puheenvuoro oli ilmeisen provosoitu ja edusti ihan toisenlaista jumalakäsitystä. Nyt aloin itsekin hieman jännittyä. Pelkäsin, että muutkin intoutuisivat panemaan kuvansa ja käsityksensä Jumalasta kilpasille toisten kanssa, jakamatta oikeastaan mitään itsestään. Vaikutti siltä, että ahdistuneen hiljaisuuden suojissa rakennettiin jo vankkoja puolustus-hyökkäysasetelmia.

Onneksi eräs vanha ystävämme, vakavasti sairas, monen ihmeperantajan kourista pelastunut, paljon kokenut konkari, oli paikalla. Hän jakoi tunteensa hyvin aseista riisuvalla tavalla. Sen jälkeen tarvittiin vain Railin pieni pysäyttävä tilanotto. Hän pyysi ihmisiä kertomaan millä tavalla vanhat uskonnolliset kokemukset ja niiden herättämät tunteet vaikuttavat tässä ja nyt. Kun ne oli jaettu, keskustelua oli helppo jatkaa uskonnollisista erimielisyyksistä huolimatta.

Erimielisten ihmisten sydämellinen dialogi on mahdollista vain silloin, kun jokainen puhuu vain itsestään ja omasta uskostaan käsin, yleistämättä kokemustaan tavalla, joka viettelee muut kaivautumaan poteroihinsa.

Tämän keskustelun lopuksi eräs ensi kertaa Ystävyiden Majatalossa vierailut sanoi:

“Tähän asti vuorovaikutus on ollut yllättävän rentoa, mutta vasta nyt minä uskon että täällä voi ihan oikeasti olla oma itsensä.”

Niinpä. Avoimen dialogin todellisuutta ei punnita vain harmonian ja yhteisymmärryksen vallitessa.

Buber sanoi:

“Todellinen puhe syntyy jännitteessä”

Niinpä, mutta jännitteessä syntyy myös itseään suojeleva vaikeneminen, umpikuurosti saarnaava monologi tai avoin taistelu, jonka ainoa päämäärä on saada toinen muuttumaan. Näin ei käynyt tälläkään kertaa.

Ikäänkuin aurinko olisi lämmittänyt keskusteluumme eilispäivän teksillä:

“Hän on ilmoittanut sinulle, ihminen, ...”

Minä pidän tuosta pilkkujen välissä olevasta turhan tuntuudesta lisäyksestä *“ihminen”* Sanat eivät olleet osoitettu vain tietyille ihmisryhmälle, ei vain israelilaisille tai muulla tavalla määritellyille tosiuskovaisille, vaan jokaiselle ihmiselle, joka suostuu ihmiseksi. Tässäkin tilanteessa yhteys löytyi vain sen kautta, että jokainen suostui olemaan juuri se ihminen joka on, eikä muiden puolesta tietäjä.

“...mikä hyvää on; ja mitä muuta Herra sinulta vaatii, Kuin että teet mikä oikein on...”

Tässä tilanteessa se merkitsi rehellistä tunteista puhumista, eikä niiden epäreilua purkamista vasta toisen selän takana.

“...Rakastat laupeutta...”

Jokainen joutui antamaan armollista tilaa sille, että me emme ole hengellisessä etsinnässämme samassa kohtaa.

“...ja vaellat nöyrästi Jumalasi edessä.”

10-vuotissynttäreidemme loppuminuuteilla kävi taas kerran ilmeiseksi, että nöyryys Jumalan edessä merkitsee myös avointa ja väkivallatonta nöyryytymistä sen edessä mikä kulloisenakin hetkenä on totta, minussa itsessäni ja hänessä, jonka edestäni löydän.

Hetken rehellinen kohtaaminen loi toivoa pidemmästäkin ystävydestä hyvin epätodennäköisten ihmisten välillä.

Kiitos

Kiitos kaikille, jotka läsnäolollanne siunasitte Ystävyiden Majatalon juhlaa. Te teitte sen tavalla, joka on kunniaksi paikkamme nimelle.

Kiitos kaikille, jotka kirjeitse, sähköpostitse ja puhelimitse lähetitte onnittelunne. Se rohkaisi meitä jatkamaan.

Kiitos kaikille, jotka lahjoituksin muistitte syntymäpäiväämme. Se auttoi meitä jatkamaan.

Kiitos kaikille, jotka olette sydämessänne toivottaneet meille hyvää, siunanneet meitä ja rukoilleet puolestamme. Se on vahvistanut henkeämme.

Daniel ja Raili & Kumppanit.